

Той е истински Той е нашъ ! говоряхъ пластунитъ за Скобелева.

Въ нощта за която азъ разказувамъ, пластунитъ, като заставахъ на колѣло пѣяхъ своитъ твърди характерни, никѣдъ до тогава не слушани отъ мене, тържественно-меланхолически пѣсни, които напомнюватъ църковнитъ мотиви. Въ дрезгавинитъ на южната нощъ, когато надалечъ са свѣтлѣяхъ лагернитъ огньове, а звѣздитъ все по свѣтло и по свѣтло блещукахъ отъ недосегаемата височина, тѣзи пѣсни произвеждахъ дълбоко впечатлѣние.

— Малко, малко сѣ старитъ пластуни ! въздишаше Батаниковъ, като оглѣдваше своитъ.

— А повитъ белкимъ сѣ лоши ?

— Не, не това а къмъ тѣхъ сърдцето са е свикнѣло. Ноща заедно сме са вѣжвали при неприятелитъ, стояхме въ засадитъ Кой въ гроба, а кой у дома са обабили !

Послѣ това останѣхъ по-малко Това е рѣдѣкъ и специаленъ родъ войска, а тѣхъ ги заставяхъ да ходятъ въ атаката, като пѣхотата. Турцитъ избихъ почти всичкитъ.

Огнестъ са распалѣхъ, съ свѣтли красни пламъци са виждахъ тѣ надалечъ изъ гѣстата дрезгавина По надиръ имаше глѣчка. Пѣснитъ млѣкнѣхъ, само една пѣ-каква си нажалена са зачуваше отъ далечъ, тѣкмо като че оплакува нѣкого

— Какво е това Ужъ като че грѣмна надалечъ. Още и още Ний скочихме и са спуснѣхме Сухото грѣмѣние на вистрѣлитъ са услваше. Нерѣвното ожидание на общитъ бой растеше Лагера съ глѣхъ шумъ са движеше. Нарѣждахъ конѣтъ.

— Гдѣ е волковитъ командиръ ? Изъ тъмнината право възъ насъ дойде единъ казакъ.

— Какво искашъ отговори Д. И. Орловъ ?

— Този му пришепъ нѣщо си

— Втората сотня на коние. Слѣдъ двѣ или три минути вече тъмната масса на наредившитъ са сотни трѣгнѣ по направление къмъ вистрѣлитъ. На петдесетъ крачки ний вече не различавахме нейното движение.

Перестрѣлката са разгоряваше Скоро всичката околностъ грѣмеше. Заглушаваше останѣлитъ звуковѣ Точно като звѣздичка са спуснѣ по небето

— Вижъ, съ шрапнели почнѣ ! Дѣлото е сериозно.